

Sygn. akt III KRS 75/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Krzysztof Staryk

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z odwołania A. Ś.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 16 czerwca 2015 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w [...], ogłoszonym w Monitorze Polskim, z udziałem J. W.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 5 listopada 2015 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Uchwałą z dnia z dnia 16 czerwca 2015 r. Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w [...] kandydaturę J. W. - sędziego sądu rejonowego oraz nie przedstawiać Prezydentowi

Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w [...] kandydatury A. Ś. - sędziego sądu rejonowego.

W uzasadnieniu wskazano, że, w ocenie Krajowej Rady Sądownictwa, kwalifikacje zawodowe sędziego J. W., posiadane przez niego doświadczenie zawodowe, wnioski płynące z opinii na temat jego pracy, a także uzyskane poparcie organów samorządu sędziowskiego, przemawiają za przedstawieniem jego kandydatury do powołania na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Okręgowym w [...]. Druga z osób ubiegających się o stanowisko sędziowskie w Sądzie Okręgowym, to jest sędzia A. Ś. także oceniony został przez sędziego wizytatora jako dobry kandydat. W ocenie Rady, jednak nie posiada on doświadczenia takiego, jakie zdobył sędzia J. W., który orzekał w ramach delegacji w Sądzie Okręgowym w [...]. Ponadto sędzia A. Ś. uzyskał znacząco niższe poparcie Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...]: poparło go 46 głosujących, 7 było przeciw, zaś 40 wstrzymało się od głosu. Natomiast Kolegium Sądu Apelacyjnego, jednogłośnie pozytywnie zaopiniowało kandydaturę Pana sędziego J. W. na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w [...].

Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniając łącznie wszystkie przesłanki i kryteria związane z powołaniem na stanowisko sędziego sądu okręgowego uznała, że sędzia J. W. spełnia je w stopniu wyższym niż sędzia A. Ś.

Przedstawione powyżej okoliczności spowodowały, że w trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 16 czerwca 2015 r. na kandydaturę sędziego J. W. oddano 15 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” i braku głosów „wstrzymujących się”, udzielając jego kandydaturze jednogłośnie poparcia, natomiast na kandydaturę Pana sędziego A. Ś. nie oddano głosów „za”, oddano 1 głos „przeciw”, przy 14 głosach „wstrzymujących się”, wobec czego jego kandydatura nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów.

A. Ś. wniósł do Sądu Najwyższego odwołanie od powyższej uchwały w przedmiocie przedstawienia Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w [...] kandydatury J. W. - sędziego sądu rejonowego oraz nie przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na

stanowisku sędziego Sądu Okręgowego kandydatury A. Ś. - sędziego sądu rejonowego.

Odwołujący się zarzucił naruszenie przepisów¹⁾ prawa procesowego: art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 126, poz. 714 ze zm.), przez zaniechanie wszechstronnego rozważenia sprawy na podstawie udostępnionej dokumentacji podczas oceny kandydatur na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego, co skutkowało dokonaniem nierzetelnej i błędnej oceny kandydatury odwołującego się, które przejawia się w pominięciu, że odwołujący się: został powołany do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w dniu 2 lipca 2002 r., a zatem charakteryzuje się długoletnim (ponad 13-letnim) stażem pracy na tym stanowisku, od dnia 2 lipca 2002 r. do chwili obecnej orzeka w Wydziale Karnym, przez co legitymuje się dużym doświadczeniem zawodowym związanym ze stosowaniem prawa karnego, od 1 stycznia 2010 r. do chwili obecnej pełni funkcję zastępcy przewodniczącego Wydziału, przez co legitymuje się szerokim zakresem wiedzy z dziedziny prawa karnego nie tylko materialnego i procesowego, ale także wykonawczego, był delegowany do pełnienia obowiązków sędziego w Wydziale Karnym Sądu Okręgowego w [...] celem rozpoznania spraw apelacyjnych charakterze sędziego sprawozdawcy; pominięciu uzyskania przez odwołującego się poparcia Kolegium Sądu Apelacyjnego, które jednogłośnie pozytywnie zaopiniowało jego kandydaturę oraz pozytywnego zaopiniowania kandydatury skarżącego przez Zgromadzenie Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...], gdzie poparło go 46 przedstawicieli, przy 7 głosujących „przeciw” i 40 „wstrzymujących się od głosu”; art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, przez dokonanie wyboru kandydata na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego, przy odwołaniu się do kryteriów takich jak: kwalifikacje oraz doświadczenie zawodowe, z pominięciem istotnych danych znajdujących się w materiałach źródłowych zgromadzonych w toku postępowania dotyczących skarżącego w zakresie przyjętych kryteriów uzasadniających wybór; przypisaniu, przy odwołaniu się do kryterium doświadczenia zawodowego, zasadniczego znaczenia doświadczeniu zdobytemu podczas delegacji do Sądu Okręgowego, z pominięciem całokształtu doświadczenia zawodowego kandydatów, a także naruszenie przepisów prawa

materialnego: art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP, przez niezastosowanie przy ocenie kandydatów na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w [...] reguł i kryteriów awansu, odpowiadających zasadom równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego kandydatura odwołującego się nie została przedstawiona Prezydentowi do powołania.

W odpowiedzi na odwołanie Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o oddalenie odwołania w całości jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

Uzasadniając swoje stanowisko wskazała, że pomimo szeregu zarzutów podniesionych w odwołaniu, odwołujący się nie wykazał, że zaskarżona uchwała podjęta została z naruszeniem prawa. W uzasadnieniu zarzutów odwołania przedstawiono natomiast subiektywną ocenę materiału dowodowego, nie wskazując konkretnych przypadków naruszenia przez Radę prawa. Z tych przyczyn odwołanie stanowi w istocie bezzasadną polemikę z dokonaną przez Radę oceną materiałów sprawy i zajęтым w sprawie stanowiskiem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Artykuł 2 Konstytucji RP, przez wskazanie, że Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej, nakazuje dochowanie przez Krajową Radę Sądownictwa obowiązku wszechstronnego rozpatrzenia i oceny kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich, w sposób respektujący standardy charakterystyczne dla organów demokratycznego państwa prawnego, w tym - między innymi - zasadę ochrony zaufania obywatela do państwa. Z kolei przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 ustawy zasadniczej jest przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji, czy też wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania. Sądowa kontrola dokonywana przez pryzmat tego przepisu nie stwarza podstaw do wkraczania w zakres kompetencji Rady, gdyż mogłoby to oznaczać naruszenie jej

konstytucyjnych uprawnień i kompetencji wynikających z art. 179 Konstytucji. Ochrona sądowa udzielana kandydatowi na określone stanowisko sędziowskie, dokonywana przy uwzględnieniu art. 60 ustawy zasadniczej, powinna zatem obejmować kontrolę postępowania przed Radą pod względem jego zgodności z prawem, a więc musi być ograniczona do oceny zgodności z prawem zastosowanej procedury oceny kandydatury bądź kandydatów i w efekcie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego kandydata takim wnioskiem. Z kolei art. 32 Konstytucji statuuje zasadę równości wszystkich wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne (ust. 1) oraz zakazuje dyskryminacji w życiu politycznym, społecznym i gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny (ust. 2). Kontrola sądowa postępowania przed Radą w zakresie jej zgodności z tym przepisem powinna więc sprowadzać się do oceny, czy wszyscy kandydaci uczestniczący w procedurze konkursowej byli traktowani jednakowo oraz czy żaden z nich nie był w żaden sposób dyskryminowany. W kontekście tak rozumianych wskazanych wyżej zasad konstytucyjnych rozważeniu podlegają podniesione przez skarżącego zarzuty obraży art. 33 ust. 1, art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy, do kompetencji Rady należy, między innymi, rozpatrywanie i ocena kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych oraz - będące wynikiem realizacji tego zadania - przedstawianie Prezydentowi RP wniosków o powołanie sędziów w sądach powszechnych. Kognicja Sądu Najwyższego do oceny uchwały Rady w powyższym zakresie obejmuje zatem - zgodnie z art. 44 ust. 1 ustawy - wyłącznie badanie, czy nie pozostaje ona w sprzeczności z prawem. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie posiada kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na sędziego, zaś przedmiotem sprawowanej przez niego kontroli jest formalny aspekt dostępu do służby, związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też predyspozycji danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach postępowania przed Radą. Nie można przy tym tracić z pola widzenia celu tego postępowania, jakim jest wyłonienie najlepszych kandydatów spośród osób spełniających wymagania wstępne i niejednokrotnie posiadających zbliżone oceny

w zakresie kwalifikacji i predyspozycji do pełnienia urzędu sędziowskiego. W konsekwencji ocena doboru kryteriów oraz znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów przy ocenie kandydatów na stanowiska sędziowskie pozostają poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego do kontroli legalności uchwał Rady, chyba że naruszają one podstawowe zasady prawne, w szczególności zasadę jednakowego dostępu do stanowisk sędziowskich i zasadę niedyskryminacji (por. uzasadnienie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 maja 2008 r., SK 57/06, OTK-A 2008 Nr 4, poz. 63 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, OSNP 2011 nr 13-14, poz. 196 i orzeczenia w nim powołane).

Przepis art. 33 ust. 1 ustawy zobowiązuje Krajową Radę Sądownictwa, aby przed podjęciem uchwały w indywidualnych sprawach należących do jej kompetencji (art. 3 ust. 1) wszechstronnie rozważyła sprawę, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeśli zostały złożone. W myśl art. 37 ust. 1 ustawy, jeżeli na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, Rada rozpatruje i ocenia wszystkie zgłoszone kandydatury łącznie. W takim przypadku Rada podejmuje uchwałę obejmującą rozstrzygnięcia w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego w stosunku do wszystkich kandydatów. Z treści tych przepisów, przy uwzględnieniu zasad ogólnie przyjętych w działaniu organów państwa w demokratycznym państwie prawnym (art. 2 Konstytucji), wynika zatem obowiązek wszechstronnego rozpatrzenia i oceny przez Radę wszystkich kandydatur zgłoszonych do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich, a ich naruszenie może polegać na pominięciu przez Radę istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z udostępnionej jej dokumentacji lub wyjaśnień, albo dokonaniu ustaleń sprzecznych z tym materiałem.

Z kolei art. 35 ust. 2 ustawy stanowi, że przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście zespół członków Rady kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia: 1) doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia; 2) opinie kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. Ten katalog (adresowany w pierwszej kolejności

do zespołu członków Rady przy sporządzaniu listy rekomendowanych kandydatów) nie ma wyczerpującego charakteru i - poza wyeksponowaniem oceny kwalifikacji kandydatów, jako kryterium podstawowego - w żadnym razie nie hierarchizuje kolejnych przymiotów, którymi powinna odznaczać się osoba ubiegająca się o to stanowisko. Ustawodawca nie zastosował w tym przepisie „gradacji kryteriów”, przypisując im - poza oceną kwalifikacji kandydatów - takie samo znaczenie. Co do kwalifikacji kandydatów, to art. 35 ust. 2 ustawy nie precyzuje tego pojęcia. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że - poza ustawowymi wymaganiami stawianymi kandydatom w przepisach ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych, wyznaczającymi minimum standardów dla osoby ubiegającej się o stanowisko sędziego - w przepisie tym chodzi o uwzględnienie w ocenie kandydatów dodatkowych elementów składających się na teoretyczne i praktyczne umiejętności potrzebne do wykonywania tego zawodu, jak np. wyniki ukończenia studiów i egzaminu sędziowskiego, uzyskane stopnie naukowe, ukończone studia podyplomowe i szkolenia, reprezentowana w toku wykonywania dotychczasowej pracy i analizowana przez sędziów wizytatorów oraz przełożonych wiedza prawnicza, sposób organizowania pracy i wywiązywania się z obowiązków, itp.

Jak już wskazano, przedmiotem ochrony i celem postępowania odwoławczego toczącego się przed Sądem Najwyższym jest kontrola zgodności uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z prawem. Sąd Najwyższy bada przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur. Do tych należy uregulowane w art. 31, 34 i 35 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa postępowanie zespołu Rady i unormowane w art. 34 i 37 tej ustawy postępowanie Rady *in pleno*. Uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia (art. 42 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa). Uwzględniając kognicję Sądu Najwyższego określoną w art. 13 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, nieobejmującą merytorycznej oceny sprawy rozstrzygniętej w uchwale (por. pkt 5 uzasadnienia wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 maja 2008 r., SK 57/06), decyzję Rady uzasadniająco wymienienie wyróżniających cech pozytywnych kandydata rekomendowanego do nominacji i ogólne wskazanie, że pozostali - traktowani

łącznie - takich cech nie wykazywali w stopniu przewyższającym wybranego kandydata. Jeżeli Rada nie głosuje negatywnie, czyli podejmuje uchwałę o przedstawieniu kandydata do nominacji sędziowskiej, nie musi wskazywać racji, którymi kierowała się decydując o nieoddaniu głosów za każdym z innych kandydatów. Sąd Najwyższy nie weryfikuje wyboru, jeżeli nie wynika on z błędnego ustalenia stanu faktycznego lub naruszenia prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 6/10, OSNP 2012 nr 1-2, poz. 25).

Argumentacja uzasadniająca stawiane w odwołaniu zarzuty idzie w dwóch kierunkach. Po pierwsze, odwołujący się podkreśla własne przymioty, które – jego zdaniem pominięte zostały przez Radę, wskazując, że cieszy się „silną rekomendacją na stanowisko, o które się ubiega”, co wynika z opinii opisującej jego stopień kwalifikacji zawodowych (opinia sędziego wizytatora potwierdzająca jakościowe i ilościowe wyniki jego pracy powyżej przeciętnej), uzyskał jednogłośnie poparcie Kolegium Sądu Apelacyjnego, oraz poparcie 46 członków Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...] (przy 7 głosach „przeciw” i 40 „wstrzymujących się”), legitymuje się „niemal o 7 lat dłuższym doświadczeniem zawodowym” niż wybrany kandydat, ma większe doświadczenie w orzekaniu w tzw. pionie karnym niż wybrany kandydat, który łączy wykonywanie obowiązków w Wydziale Karnym i Ksiąg Wieczystych; ma porównywalne z nim doświadczenie związane pełnieniem funkcji kierowniczych, w latach 2006, 2014 i 2015 orzekał i orzeka nadal w ramach delegacji w Sądzie Okręgowym w [...]. Po drugie, twierdzi, że w sposób nieuprawniony nadano szczególną rangę doświadczeniu zawodowemu nabytemu przez wybranego kandydata w ramach orzekania na podstawie stałej delegacji w Sądzie Okręgowym w [...], co doprowadziło do pominięcia całokształtu doświadczenia zawodowego skarżącego oraz naruszyło zasadę równego dostępu do służby publicznej.

Jeśli stawiany zarzut naruszenia art. 33 ust. 1 ustawy o KRS rozumieć w ten sposób, że skarżący, podkreślając swoje pozytywne cechy, uważa, że jest lepszym od wybranego kandydatem do objęcia stanowiska sędziego Sądu Okręgowego w [...], to w świetle przytoczonych uwag taka argumentacja uchyla spod kontroli Sądu Najwyższego. Z kolei, jeśli uznać, że chodzi o niedostateczne przedstawienie w uchwale charakterystyki skarżącego w kontekście przebiegu służby i osiągnięć

zawodowych, to uzasadnienie uchwały Rady ograniczone do szczegółowego przedstawienia wybranego w głosowaniu kandydata z wnioskiem o jego powołanie do pełnienia urzędu sędziego (niezaprezentowanie w uzasadnieniu uchwały szczegółowej charakterystyki kandydatów, których Rady postanowiła nie przedstawiać Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziego) nie narusza prawa, gdyż stanowisko Rady odzwierciedla sumę wielu cech każdego z kandydatów dającą obraz jednego jako „najlepszego” ze wszystkich. W takim wypadku poszczególne cechy „gorszych” kandydatów nie muszą być eksponowane (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2013 r., III KRS 201/13, LEX nr 1402636 z dnia 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12, OSNP 2013 nr 15-16, poz. 194; z dnia 15 stycznia 2013 r., III KRS 33/12, LEX nr 1294470 oraz przywołany wyżej wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 6/10).

Zdaniem Sądu Najwyższego, uzasadnienie uchwały podjętej w przedmiotowej sprawie oraz dokumenty obrazujące przebieg postępowania przed Radą pozwalają przyjąć, że rozstrzygnięcie, jakie zapadło w kwestionowanej uchwale o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP kandydatury odwołującego się z wnioskiem o powołanie go na urząd sędziego, zostało podjęte po wszechstronnym rozważeniu całości zgromadzonego materiału dowodowego i z zachowaniem prawidłowego toku postępowania przed Radą i przy zastosowaniu jednolitych i istotnych z punktu widzenia celu procedury konkursowej kryteriów ocennych.

Rada przypisała szczególne znaczenie doświadczeniu wybranego kandydata, które nabył, orzekając w ramach stałej delegacji w Sądzie Okręgowym w [...] oraz najwyższemu poparciu organów samorządu sędziowskiego. Nie oznacza to, że były to jedyne kryteria wzięte pod uwagę przez Radę w ramach łącznej oceny wybranego kandydata. Pierwsza z tych okoliczności stanowiła jeden z wielu wyznaczników potwierdzających teoretyczne i praktyczne umiejętności wybranego kandydata potrzebne do wykonywania obowiązków sędziego Sądu Okręgowego, druga zaś odzwierciedlała poparcie środowiska sędziowskiego. To, że przeważały one na korzyść wybranego kandydata, nie jest równoznaczne ani z pominięciem doświadczenia zawodowego kontrkandydata (odwołującego się), ani też z zastosowaniem niedozwolonego, dyskryminującego kryterium naboru do służby publicznej.

Dodać też trzeba, że wyniki głosowania w kolegium i zgromadzeniu sędziów właściwej apelacji (poparcie środowiska sędziowskiego) nie wiążą wprawdzie Krajowej Rady Sądownictwa przy ocenianiu kandydata na wolne stanowisko sędziowskie, jednakże są istotne z punktu widzenia art. 35 ust. 2 pkt 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, gdyż stanowią jedno z ustawowych kryteriów rzutujących na ocenę predyspozycji kandydatów do pełnienia urzędu na obsadzonym stanowisku sędziego. W orzecznictwie przyjmuje się nawet, że mają one istotniejsze znaczenie dla oceny kandydatów niż rekomendacje, publikacje, czy też inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2013 r., III KRS 212/13, OSNP 2014 nr 9). Dlatego też Rada powinna umotywować swój wybór wówczas, gdy dotyczył on osoby, która uzyskała mniejsze poparcie środowiska zawodowego (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, LEX nr 737271; z dnia 15 stycznia 2013 r., III KRS 33/12, LEX nr 1294479 oraz z dnia 15 maja 2013 r., III KRS 197/13, Legalis nr 750374).

Z przedstawionych względów - wobec niewykazania, że zaskarżona uchwała jest sprzeczna z prawem - Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa orzekł jak w sentencji.

kc